

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΤ'ΚΟΥ JEAN AICARD

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΓΚΡΑΝΤ-ΜΑΖΥΡ

Πάγωσα κι' έπιασα έξαλλος
τά μάγουλά μου...

(Συνέχεια εκ του προηγ. και τέλος).

ΕΓΩ.—Οέέ μου!... Οέέ μου!...
Είπε δυνατόν αυτό, ή με πνίγει έ-
φιάλτης;... "Όχι, όχι... Είμαι άνι-
κανός για μία τέτοια τερατώδια... Με
καταδικάζουν τά φαινόμενα... Είμαι
θύμα τραγικό κακού όνειρου... Με
σπαράζουν έφιάλτες... Καί σεις, και
σεις ακόμη, είπε ζήτημα άν ύπάρχετε
στην πραγματικότητα... Καί σεις ά-
κόμη είστε για μένα ένα πρόσωπο
φανταστικό... "Ενα άπατηλό δημιούρ-
γημα τής ταραγμένης φαντασίας μου!
... Πατέραααα!... Πατέραααα!... Βο-
ήθειαααα!... Πνίγομαι, πατέραααα!...
***

"Εντρομος ό γεροανακριτής, πινάχτηκε άπ' την πολυθρόνα του, λές
κι' είχε πατήσει ξαφνικά έπάνω σέ φέιδι, όχρός σάν πτώμα, μέ δρ-
θάνοιχα τά μάτια του άπ' την τρομάρα, δρασκελίσσε μέ τρία-τέσσερα
βιαστικά σηδήματα τό θαμποφώτιστο γραφείο του, και φτάνοντας
στην κλειδωμένη πόρτα, την έκλειδωσε γρήγορα και βρόσθηκε άντίκρυ
στον κλητήρα του...

Στάθηκε λαχανιασμένος και σκούπισε μηχανικά τόν άφθονο και
κρύο ιδρώτα του προσώπου του: Τό άντίκρυσμα του κλητήρος του και
τά σατανικά χειρόγραφα, τά όποια κρατούσε στό χέρι του τσαλακω-
μένα, τόν βεβαίωσαν ότι ήταν ζήτιος κι' ότι δέν έβλεπε δνδρο φρι-
χτό... Είπε και μονάχος του ότι δέν τόν βασάνιζε βραχνάς κακός,
άλλά ότι είχε ζήσει πραγματικά τίς φρικαστικές αυτές κι' έφιαλτικές
στιγμές τής άναγνώσεως του άπαισίου χειρόγραφου...

— "Α!... Έδώ είσαι;... είπε στόν κλητήρα, Λαμπρά... Μην ά-
φίνεις κανένα νάμπη στό γραφείο μου, όσο να σου φωνάξω πάλλι...
Ξανάκλεισε κατόπιν την πόρτα, σμιμάζεψε τά φοβερά χειρόγραφα
και τά κλειδωσε προσεχτικά σ' ένα συρτάρι του γραφείου του, άποφα-
σισμένος να τραβήξη ό ίδιος, την ίδια έκείνη μέρα, για τόν μακρινό
πύργο του έπιστηθίου φίλου του κόμητος ντε Β... για να έξακριδω-
ση μονάχος του τί συνέβαινε άπ' όλη έκείνη τη διαβολική ύπόθεσι...

"Ενα χαρτάκι όμως, καί σάν σημείωσι άνεξάρτητη άπ' τό ύπόλοι-
πο κείμενο των χειρογράφων, τό όποιο είχε μείνει άπαράτητο ακόμη,
τραβήξε την προσοχή του καθός βρισκόταν παρόμερα πεσμένο, πάνω
στό γραφείο του... Τό πήρε στά άβέβαια και διστακτικά χέρια του,
και να τί διάβασε σ' αυτό, κάνοντας τόν σταυρό του άπ' την καινούρ-
για έκπληξή του:

"Σεβαστέ μου και αγαπητέ φίλε...

Χίλια-δυό ανατριχιαστικά ανήματα θα πλημύρισαν τό μυαλό
σας, άσφαλώς, μόλις άποδιαβάσατε τά χειρόγραφα μου... Κουρά-
γιο. Σέ δεκαπέντε μέρες θα σάς δώσω την εξήγησή τους...

Τώρα όμως, για τό χατήρι του λατρευτού πατέρα μου, του ζων-
τανού — άκούτε; Ζωντανός: — και για τό χατήρι τής εν-
τυχίας του, μή ζητήσετε ακόμη μονάχος σας, πριν λάβετε νεώτερη
έπιστολή μου, να έξιχνιάσετε την αλήθεια ή τό
ψέμα των όσων σάς έξομολόγηθηκα...

Περιμένετε, ύπομονεστε δεκαπέντε μέρες,
κι' όλα θα διαφωτισθούν.

"Υγιαίνετε ως τότε. 'Ο άφοσιωμένος σας
'Αρμάνδος".

***

"Ο γηραιός κ. ανακριτής φόρεσε τό καπέλλο
τον βιαστικά, τακτοποίησε τίς δικηγραφίες του
και φεύγοντας άπ' τό γραφείο του, πήγε ίσα στό
Γενικό Εισαγγελέα. Πήρε λίγες μέρες άδεια ά-
ναπαύσεως — γιατί του ήταν αδύνατο, στην ψυ-
χική κατάστασι που βρισκόταν, να έργαστεί ψύ-
χραιμα και προσεχτικά — κι' έζησε στό διστή-
μα αυτό στιγμές αλησμόνητες ταραχής κι' άγω-
νίας...

Τέλος, ένα πρωί, έπειτ' από δεκάξη μέρες, του
έφεραν μία έπιστολή μέ τό πρωινό ταχυδρομείο.
Μόλις άντίκρισε στόν φάκελλό της τόν γραφικό
χαρκτηρά του ύποκόμητος, τόν τόσο άπαισία
γνωστόν πια άπ' τά χειρόγραφα έκείνα, την ά-
νοιξε γρήγορα-γρήγορα, τρέμοντας σύγχρομο,
και διάβασε σ' αυτή τά έξης:

"Σεβαστέ μου κύριε ανακριτά...

"Από πρώτα έρριξε μία έρευνητική, διαπε-
ραστική κι' άμερόληπτη ματιά στά σκοτεινά
βάθη τής πονεμένης μου ψυχής, σās έγραφα
κατόπιν, έτσι σάν έξομολόγησι έμπιστευτική,
τά χειρόγραφα που διαβάσατε πρό όλίγων ή-
μερών...

Τί είπε αλήθεια άπ' αυτά και τί ήταν ψέμ-
μα;... Αυτό θα σάς ξεκαθαρίσω τώρα:
Πήγα μέ τόν πατέρα μου — τόν ζωντα-

Τά σκυλιά μας κυνήγησαν την άμαρτωλή
ψυχή ως έξω, στά δυό δέντρα...

νό, έπαναλαμβάνω — και μείναμε για μία βραδεία στόν πύργο
μας, μέ πρόγραμμα να ξυπνήσουμε πρωί την άλλη μέρα, για τό
προσχεδιασμένο μας κυνήγι...

"Ήταν άπαισιός ό πύργος μας αυτός, ό στοιχειωμένος μέ τό δ-
λέθριο πνεύμα του πατροκτόνου πυργοδεσπότη του, ή δέ μούχλα
του και ή φριχτή του κλεισούρα κι' άπομόνωσί του, μούφερε μία
τέτοια ψυχική άναστάτωση, ώστε δέν μόρεσα να κλείσω μάτι την
πρώτη έκείνη νύχτα.

"Αφού στριφογύρισα στό στρώμα μου άπνους έπί ώρες, σηκώ-
θηκα κατόπιν κι' άναψα δυό-τρία σπερματσέτα. Έπειτα γέμισα την
πίπα μου κι' άρχισα να καπνίζω μανιακά και άκατάπανστα...

"Ο καύμενος ό πατέρας μου, ό όποιος είχε ήρεμα κι' άναπαυμένα
κοιμηθεί έντομεταξύ, ξυπνώντας από τό φώς των κεριών και βλέ-
ποντάς με έτσι άναστατωμένον, θέλησε να μού κάνει συντροφιά ως
που να ήσυχάσω...

Σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι του, κάθισε στό πλάι μου, μπρός στό
τραπέζι τής μεγάλης αυτής σάλας και, δίχως να ρωτήση για την
έξαρση άπνία μου — ίσως για να μή μέ ταραδίη πιο πολύ — άρ-
χισε να μού μιλά για τά πιθανά λαμπρά άποτελέσματα του αύρια-
νού μας κυνηγιού...

Για μία στιγμή όμως — ώ!... τί φριχτή κι' άξέχαστη στιγμή!
— μούπε ξαφνικά, αλλάζοντας ύφος και κάνοντας πιο σοβαρή τη
φωνή του:

— "Ακουσε, παιδί μου... "Εμεινα άγαμος τόσα χρόνια, μόνο
και μόνο για την ήσυχια και την ευτυχία τής ζωής σου... Δέν ή-
θελα να κακομπλέξης μέ μητριά, πιθανόν μοχθηρή στην ψυχή ή
και ζηλιάρα άπέναντί σου, άν τυχόν σουδνε ό γάμος μου αυτός μ'
έκείνη κι' άλλα άδελφια...

... Τώρα όμως μεγάλες άρκετά... Είσαι σέ ηλικία να κάνης
δικό σου σπίτι και γι' αυτό, άφού σου δώσω ένα μεριδίό μεγάλο
άπ' την κολλοσιαία περιουσία μου, ύπεραρκέτo για να ζήσης ευτυ-
χισμένος, θα παντρευτώ κι' έγώ μέ τί σειρά μου...

... Τί να σου πώ, αγαπημένο μου άγόρι; Θέλεις ή φύσις, θέ-
λεις ή ήσυχη και μετρημένη ζωή μου, μέ κάνουν να νιώθω τό
κορμί μου στερεό και ρωμαλέο, σάν νάμουν σαράντα χρόνων... Γνώ-
ριστα στά σπύτια και στους χορούς που ηγαίναμε μία δεσποινίδα
έριστοκρατικής οικογενείας, τής τάξεως μας και τής σειράς μας,
μα κάπως φτωχή και ξεπεσμένη λίγο...

... Την άγάπησα τρελλά την κοπέλλα αυτή, και δίχως να τής
τό δείξω ακόμη, έμίλησα μέ τούς γονείς τής... Βρέθηκαν σύμφωνοι
μαζί μου, μέ κολάκεψαν για την τιμή που θα τούς έκανα και μού
ύποσχέθηκαν τό χέρι τής κόρης τους.

... Έπειτα από δέκα μέρες, μόλις γυρίσουμε στό Παρίσι, άφού
σέ τακτοποιήσω και σένα περιουσιακάως, παιδί μου, θα τη ζητήσω
έπισήμως... Την άγατώ τρελλά, είνε ή μόνη ευτυχία και παρη-
γοριά τής περασμένης ηλικίας μου, αυτό τό γλυκό κορίτσι, και θα
κάνω τ' αδύνατα δυνατό για να τό πάρω...

Εγώ άκουγα δίχως να μιλώ. Σκέψεις άλλοκοτες, μα άκαθόρι-
στες ακόμη, στριφογύριζαν στό μυαλό μου, κι' ό σατανάς άρχιζε
να μού ψιθυρίζη ύπουλα, πώς δέν άδουν πια ό μόνος κληρονόμος
τής άπειρης περιουσίας του πατέρα μου...

"Επνίξα όμως έγκαιρα, μέσα μου, τίς άμαρ-
τωλές έκείνες σκέψεις και ξαναβρίσκοντες την
ψυχραιμία μου, του είπα κάπως σταθερά:

— "Η ώρα ή καλή, αγαπημένο μου πατέ-
ρα... Άν δέν είνε άδιακρισία μου, μπορώ να
μάθω τό όνομα τής κοπέλλας αυτής, ή όποία
θα γίνη ή μέλλουσα μητέρα μου;...

— Γιατί να στό κρύψω, παιδί μου; μού ά-
πόντησε άμέσως... Είνε ή δεσποινίς 'Ελεονώρα
ντε Φυρετιέ... 'Η μονακριβή του μαρκησιού
ντε Φυρετιέ...

Πάγωσα στη στιγμή κι' έπιασα έξαλλος τά
μάγουλά μου, για να βεβαιώθω ότι ήμουν ξύ-
πνιος, χαράζοντας τα άγρια μέ τά νύχια μου,
για να μέ πονέσουν...

"Η 'Ελεονώρα!...

"Η 'Ελεονώρα μου, ή μοναδική μου λατρεία,
τό φώς τής ζωής μου, ή μόνη μου ευτυχία,
έδώ και τρία χρόνια, κατ'ά τα όποια άγαπώμα-
σταν κρυφά, θα γινόταν... μητριά μου... Μη-
τέρα μου σχεδόν!... Καί θάχα άδελφια από
κεινη, άπ' τόν γάμο τής μέ τόν πατέρα μου!...

Και... και... ή κολλοσιαία περιουσία του πατέ-
ρα μου θα γινόταν κομμάτια, σέ Κύριο οίδε
πόσα μεριδιά, τό μικρότερο άπ' τά όποια θα ή-
ταν δικό μου!... Οέέ μου!... Οέέ μου!... Φρί-
κη!... "Ελεος!...

"Ο πατέρας μου δέν έγνωρισε έκείνη τη
στιγμή την ταραχή μου... "Η μάλλον, την εί-
δε, όλοφάνεργα καθός ήταν, αλλά δέν έγνωρισε
την αληθινή τής άφορηή!...

Γιατί;

Γιατί, εκείνη άκριβώς τη στιγμή, ή όλθέρια και μοχθηρή ψυχή του πατροκτόνου πυργοδεσπότου, ή όποία πλανιόταν σαν νυχτερίδα φρικιαστική επάνω απ' τα κεφάλια μας, βρήκε κατάλληλο γι' αυτήν τό έδαφος μέσα στην ψυχή μου, και τρύπωσε δόλια κι' έκδισαστικά σ' αυτήν, πιθυρίζοντάς μου σκέψεις και προθέσεις αίματος κι' εγκλήματος εις βάρος του πατέρα μου, ή όποιες — ευτυχώς — δεν ήσαν δικές μου, και με τις όποιες έσπασε άμέσως ή συνείδησί μου μία πάλη άγρια κι' άπεγνωσμένη...

Τά σκυλιά μας έκείνη τη στιγμή, με τό άλόγητο ένστικτό τους — με την έκρηξη και μυστηριώδη γιά μάς αίσθησί τους — τινάχτηκαν σαν φρενιασμένα απ' τα χαλιά τους, στά όποια κοιμόντουσαν, και νοιώθοντας την άγρια αυτή πάλη μου με τόν σατανικό και κολασμένο επίσκηπτη μου, άρχισαν την ίδια άκριβώς έκείνη στιγμή νά ουρλιάζουν άπαισία και πένθημα... Μόλις κατάφερα νά τινάξω από πάνω μου τή φρικαλέα σκέψη τής πατροκτονίας, μόλις κατάφερα νά διώξω έξω απ' τό κορμί μου την άμαρτωλή και καταχθόνια ψυχή, ή όποία με κυριάρχησε προσωρινά, τότε... τότε τή νύχτα ή φθηνή καντά σκυλιά μας, τής είχτηκαν και την κυνήγησαν έξω ως τά δυό δέντρα. Έπακολούθησαν ή άλλόκοτες σκηνές — άκριβώς όπως σάς τις διηγήθηκα στά χειρόγραφα μου — κι' όταν γυρίσαμε κατόπιν κουρασμένοι στον πύργο, πλαγιάσαμε και κοιμηθήκαμε άμέσως...

Ό ύπνος μου ήταν ταραγμένος... Γιατί πάλευαν σαν λυσσαλμένες ή ψυχή μου ή άδύναμη και ή συνείδησί μου ή όλοκάθαρη κι' άγνή, με την ψυχή του βρυνόλακα πού μ' έσπρωχνε στο εγκλήμα. Και μέσα στο κακό κι' άπαισιο όνειρό μου, νόμισα πως κάποιος πυροδόλησε και σκότωσε τόν πατέρα μου. Έγώ, σύμφωνα με την ιδέα σας. Ό βρυνόλακας, όπως νόμιζα εγώ...

Τώρα όμως συνήλθα και σπεύδω νά σάς καθυπαχάσω. Ναι, ό πατέρας μου ζει. ΖΕΙ!... Τόν είχα σκοτώσει μέσα στ' όνειρό μου, στην ύπνοθασία μου μόνο...

Μόλις τελείωσε ή κυνηγετική μας έκδρομή, ό πατέρας μου έφυγε γιά την Προδηγία γιά ν' ανταμώσει την οικογένεια τής μελλούσης μηνητής του, εγώ δέ... Έγώ...

Έγώ φεύγω κρυφά γιά τις Ίνδιες!...

Μακρινά απ' τή σκέψη του εγκλήματος, μακρινά απ' τους φριχτούς επιάλτες, οι όποιοι δεν θέλουν πολύ γιά νά γίνουν πραγματικοί όντες, εκεί κάτω στην Ασημονία και στην Έξιλέωσι, μακρινά απ' την τόσο τραγικά άτυχη άγάπη μου...

Δικαιολογήστε με στον πατέρα μου, πείστε τον ότι κάποιος νεανικό μου άμάρτημα με σπρώχνει νά φύγω μακρινά του.

Προς Θεού όμως, νά μή μάθη τίποτε ποτέ του... Γιατί τότε, αλλοίμονο, θά καταπιη άγλύκαντο φαρμάκι, ό λατρευτός κι' άγαπημένος μου πατέρας... Άς τόν κάνει ευτυχισμένο ή θυσία μου αυτή...

Υγιαίνετε... Συγχωρήστε με γιά την ταραχή και τις ένοχλήσεις πού σάς προέβνησα... Και είθε νάναι όρεξονάρ κι' όχι άντίο ό χαιρετισμός μου αυτός...

Αρμάνδος ντε Β...

Και γιά την άκριβεια.

JEAN AICARD

ΒΛΑΜΙΚΑ ΚΙ' ΑΝΤΑΜΙΚΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΠΛΑΚΙΩΤΙΣΣΑ

Μωρή Πλασιώτισσα τρελλή
με τό σγουρό σου τό μαλλί,
οά τζελατίνα, σαν πηχτή, πού τρέμει τό κορμί σου,
δεν τό φαντάστηκες ποτέ,
— δώσε τό δική μου, Χριστέ, —
τις άμαρτίες, σαν περνάς, πού παίρνεις στην ψυχή σου;

Γιά τά μαλλιά σου μωρή,
ό γυιός του Λάμπρου του Σφυρή
τρελλάθηκε και στο Λαφνί, φαντάζεται παλάτια
και στο ψηλότερο βουνό
— την πίστι σου και τό γονεϊό! —
ό Βάγγος φτύνει τό αίμα του γιά τά γλυκά σου μάτια.

Κι' εγώ, χωρίς νά παινεθώ
— όλοι τό λέν, όπου σταθώ —
πού ή γχώμενες παίρναι σειρά, νάρθουν νά τις φιλήσω,
γιά τά τραγούδια σου τ' άγνά
τά δίμελα και κασιανά
τώρα στο ποί κι' άπόκορτος θά ούσω.

Και με κυττάζει και πονει
ή άδερφή μου ή όρφανή
και καταριέται ή μάνα μου, την άμοιρή μου γέννα...
Έτσι νά τώδρης, στην ψυχή,
δώσε μου λίγη προσοχή,
πού άνήθηκα την Παναγία, γιά νά λατρέψω έσένα!

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ

Κάτω απ' τό παραθύρι σου ξαγρύπνησα
κι' αντίκρισα τόν ήλιο νά χαράζει,
δεν ήπια, από τόν πόνο μου, ούτε δείτνησα
κι' απ' τόν καυμό μου ακόμα πού με σφάζει.

Κι' άκουα τά βιολιά πού κελαϊδούσανε
και τις εύχες στο γάμο σου πού διναν
και τά γλυκά σου γέλια πού τρυπούσανε,
σά δικότα μαχαίρια και με δύναν.

Κι' είπα ν' ανέβω και παραμερίζοντας
τόν κόσμο, πά στο γέλιο νά σε πνίξω,
άφου μπροστά μου έκει τά στήθια άνοιγοντας
τ' άχνάρια, από τά χείλια σου, νά δείξω...

Έτσι με τό κεφάλι μου βούλήθηκα,
μά αλλοιώς με την καρδιά... και ντροπιασμένος
μέσα μου «ελαοροφίζικη» σου εύχήθηκα
και σύρθηκα και χάθηκα σκιμμένος!

ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΩΜΗ

Κάθε ματιά σου πού έσφαζε
γαλλί ή καρδιά μου κι' έσπασε...
Σε κάθε χαμογέλιο σου — τριαντάφυλλα άνοιγμένα —
από τή γλίσκα του έλυνου
κι' απ' τή χαρά μου τέλειωνα
κι' εύχαριστούσα κλαίνοντας τή μάνα πού μ' έγέννα!

Μά σύ πηες κι' άγάτησες
στραβά, σαν τις άράτισσες
τό Νιδνίο τόν άμορφονεϊό, πού σουτάει παλάτια
κι' εγώ, γιά τό χατήρι σου
— τή μάνα και τόν κύρη σου! —
πού έσθυνα, δέ γέμιζα τ' άχόρταγά σου μάτια.

Σάν τί του νοστιμεύτηκες
και πηες και μπερδεύτηκες
σε ψευτοαστενάγματα και σ' άγαπητικία...
Αυτός θέλει την προίκα σου
και δεν κυττά τή γλίσκα σου
και μόλις πάλι ή φούφια του θά κάνη σαφαρίκια!

Γι' αυτό τή γνώμη σου άλλαξε
και στην καρδιά μου στάλαξε.
βάλσαμο απ' τή φωνούλα σου, πού σαγηνεύει άστριτη
άλλοιώς γλίσκα του φόνισσα,
μά τουτο έδώ πού άκόνισα,
άνιρνούλη σου πριν νά τόν πης, στον κάτω μακαρίτη...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΕΙΧΕ ΜΕΣΑ ΤΟ ΛΑΓΗΝΙ

Μία σκοτεινή νύχτα, κάποιος τυφλός περπατούσε σ' ένα στενό δρομάκι, κρατώντας στο ένα του χέρι ένα άναμμένο φανάρι κι' ένα μικρό λαγηνί, και στο άλλο τό μπαστούνι του.

Σε κάποια στιγμή τόν σταμάτησε ένας γείτονάς του και τού είπε: — Δέν μπορώ νά καταλάβω, μπαίριπα Γιώργο, γιατί κρατάς αυτό τό φανάρι. Μήπως ή νύχτα και ή μέρα τό ίδιο δεν είνε γιά σένα;

— Τό φως αυτό δεν τό κρατάω γιά τόν εαυτό μου, άγαπητέ μου, τού άπάντησε ό τυφλός. Άλλά γιά σένα και γιά όλους τούς νυχτερινούς διαβάτες πού είνε στραβά κι' άπόρροχτοι και μπορεί νά πέσουν επάνω μου και νά μου σπάσουν τό λαγηνί μου.

— Κι' όταν δεν έχεις μαζί σου τό λαγηνί σου, δεν κρατάς φως; ρώτησε ό διαβάτης.

— Μά άν κανένα περαστικό πέσει τότε επάνω σου και σου σπάσει τό κεφάλι;

— Έ, δεν πειράζει, άπάντησε ό τυφλός. Τό κεφάλι γιατρεύεται, μά τό λαγηνί δεν ξαναφτινέεται.

— Μ' άλλα λόγια, μπαίριπα Γιώργο, περισσότερο σημασία δίνεις στο λαγηνί σου, παρά στο κεφάλι σου, ελπε γελώντας ό γείτονας.

— Καίμνε, νάξερεις τί αξίζει τό πράγμα πού είνε μέσα στο λαγηνί, δεν θά μιλούσες έτσι.

— Τι αξίζει;

— Νά, τό πράγμα αυτό νικάει όχι μόνο τό δικό σου τό κεφάλι, μά και τά μεγαλύτερα κεφάλια άκόμα. Είνε άνώτερο απ' όλα τά μυαλά του κόσμου, άπάντησε ό τυφλός, γιατί τά κάνει και γίνονται κουκουτζί.

— Μά τέλος πάντων, τί έχεις μέσα στο λαγηνί;

— Κρασί έχω! Δεν τό κατάλαβες; άπάντησε ό τυφλός.

